

ende derom i Gaar og skal i Dag kun sige, at jeg tror, at den er umulig i dette Land; og hvis man vil fastholde noget saadant, som her er foreslaaet, frygter jeg for, at vi ingen Vegne ville komme. I saa Henseende kan jeg slutte mig til, hvad der er sagt fra enkelte Sider i Dag, navnlig fra det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen), idet jeg ogsaa vil udtale Haabet om, at Flertallet, ligesom det paa den ene Side er kommet ind paa at bortkaste Teorier og gamle Principper og rette sig efter, hvad Livet og Tiden kræve, paa den anden Side ogsaa vil komme ind paa, ved det, der skal sættes i Stedet, ikke at rette sig efter Teorier og Principper, men efter, hvad Tiden og Livet kræve, og nu forekommer det mig uimodsigeligt, at, hvad Livet kræver i dette Land, er ikke en Indkomstkildebeskatning eller Ejendomsskyld, som her foreslaas, men en Formue- og Indkomstskat efter stigende Skala. For saa vidt altsaa det ærede Flertal ogsaa paa dette andet Punkt vil rette sig efter, hvad Livet kræver, saa er det mit Haab, at vi ogsaa nok skulle komme til et Resultat, men jeg frygter, at vi neppe ville naa det paa den anden Maade. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger af Hensyn til den langt fremrykkede Tid og skal ikke indlade mig paa nogen som helst Imødegaelse af de mange Enkeltheder, der ere fremkomne.

la Cour: Naar den sidste ærede Taler omtalte, at han frygtede for, at denne Skattelov ikke vilde kunne føres igennem, navnlig fordi det skulde tage saa lang Tid nede i det andet Ting at faa Sagen arbejdet igennem, vide vi jo, at det ærede Medlem mange Gange har talt om den Arbejdsdygtighed, der findes i det andet Ting fremfor i dette Ting, idet Folketinget jo har kunnet lave Love færdig meget hurtigt — Toldloven blev lavet i kort Tid, Skattelovene i overordentlig kort Tid o. s. v. Af hvilken Grund skulde man saa frygte for, at det andet Ting, naar det modtager denne Lov med lidt Velvillie, ikke skulde faa Tid til at føre den igennem i denne Samling? — Samme ærede Medlem taler saa ofte om Skatteevnen, men Forholdet er jo, at vi baade have en personlig Skatteevne og en anden Skatteevne ved de faste Ejendomme omkring i Landet, og det er Landmændene temmelig klar paa, at deres Ejendomme have en vis Skatteevne. Men naar Landmændene have været imod denne Hartkornbeskatning og denne Statsbeskatning

i det hele taget af faste Ejendomme, saa har det været, fordi de dels have set, at Skatteevnen ved Hartkornet i Tidernes Løb ikke har været ligelig beskattet, idet Folk, der have haft en større Skatteevne af Ejendommene, ere slupne med en lille Skat, hvorimod andre, der en Gang vare satte til en stor Skatteevne, ved Forholdene vare bragte ned til at have en mindre Skatteevne. Det er altsaa et gammelt Landbrugskrav at faa Skatterne fordelte paa en mere tidssvarende Maade end hidtil, og derfor har der meget ofte været talt mellem Landmændene indbyrdes om, at det, de attraa, er at faa en ny Matrikul, en ny Hartkornsskat, som kan ramme Skatteevnen af vore Ejendomme paa en mere retfærdig Maade end den, der allerede er, saaledes at vi kunne faa Hartkornet af en Del Ejendomme til at svare større Skat end den, de ifølge den gamle Matrikul ere paalignede. — Dernæst have Landmændene ofte haft i kommunalretlig Henseende en vis Uvillie imod, at en Masse Grunde ude paa Landet ikke svarede Skat og dog nøde godt af de kommunale Foranstaltninger, som Hartkornet maatte bære. Hartkornet er jo egentlig en Skatteansættelse for Landbruget og slet ikke for andre Erhverv, og naar vi se, at andre Grunde ude paa Landet, der benyttes paa anden Maade, blive beskattede efter Hartkornansættelsen, saa er det sagt, at vi kommunalretlig lide et Tab.

Nu er det mærkeligt at høre saa mange Talere her oppe tale om, at disse Skatte-reformer ere saa tiltalende — ganske vist tiltalte Ejendomsskylden ikke den forrige ærede Taler — men de sige, at de aldrig havde troet, at det gamle Landsting vilde være gaaet saa vidt. Men saa vil jeg spørge de Herrer: Hvorfor i al Verden modtog de Ministerens Tilbud, da han kom her op med det, med en saadan Uvillie? Han pegede ganske simpelthen paa, at nu var Tiden kommen til at begynde at kaste de gamle Hartkornsskatter bort og til at begynde at ordne vore Skatteforhold paa anden Maade baade til Stat og Kommune. Jeg synes altsaa, at der var ligefrem givet en Anvisning i saa Henseende. Men den Dag vilde de Herrer ikke modtage Ministerens udstrakte Haand, og begynde at arbejde med paa at faa en god Lov frem. Forslaget gik maaske ikke vidt nok, men Ministeren sagde: Jeg er villig til at gøre Indrømmelser paa mange Punkter, hvilket den højtærede Minister ogsaa har vist. De Herrer maa nu ikke komme og tilegne dem Rosen for dette Skattelovforslag, som de